

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 66.

Sjette Sessions anden Samling.

28de Møde.

Torsdagen den 9de Februar Aften Kl. 7.

(Fortf.)

Justitsministeren: Jeg maa erkjende, at der er Anledning til at foretage en Forandring ved den nuværende Ordning af Forligelsesvæsenet paa Landet. Efter Forordningen af 10de Juli 1795 er Forligelsesvæsenet paa Landet, som det vil være det ærede Thing bekendt, ordnet saaledes, at Amtmanden forestaaer samme, og kan inddele Amtet i visse Districter, saaledes at han i disse kan beskikke, som det hedder i Forordningen, „de dueiligste og redeligste Herresfogeder eller andre bekendte reiffasne og kyndige Mænd“ til Forligsmæglere, og ordne Districterne, som det ogsaa hedder i Forordningen, saaledes „at Ingen af Districtets Beboere faaer længer end 4 Miles Vej til Commissionen“. Jeg maa imidlertid erkjende, at det er mere stemmende med den øvrige Forligeslovgivning, at Forligsmæglingen foretages af Mænd, der ere udnævnte af Folkets Midte, og ikke af Mænd, der særlig i Lovgivningen ere udpegede dertil, ligesom jeg ogsaa maa indrømme, at det er hensigtsmæssigt, at disse Folk udgaae ved Valget af de communale Autoriteter, idet jeg navnlig finder det mindre hensigtsmæssigt, at Herresfogden er den, der foretager Forligsmæglingen, da han nemlig senere som Dommer vil komme til at paakjende Sagen, men det er da umuligt Andet, end at denne Omstændighed vil kunne virke hemmende paa Parterne ligeoverfor ham, idet de da kunne befrygtes ikke at ville fremtræde for ham med den Aabenhed, som ellers vilde være Tilfældet. Fra dette Synspunkt kunde

der vel være mindre imod, at Forligsmæglingen foretoges af Amtmanden, men jeg skulde dog, efter mit nys Anførte, ansee det for mindre hensigtsmæssigt, at en bestemt Personlighed udpeges til at foretage Forligsmæglingen. Dette har allerede tidligere været anerkjendt, uden at dog Manglerne i saa Henseende ere ændrede i Lovgivningen for Danmark. I den Forordning, hvorved Forligelsesvæsenet nærmere blev bestemt i Norge, var denne Function nemlig ikke henlagt til Sorenfriverne, saaledes som Tilfældet er med Herresfogderne her i Danmark, hvorimod ogsaa Amtmanden forestod Forligelsesvæsenet i en vis Deel af Norge, men dette blev senere hævet ved en Lov af 1842, hvilket altsaa ogsaa bestyrker den Anskuelse, at den nuværende Indretning ikke er den hensigtsmæssigste.

Jeg har heller ikke Noget imod den Forandring, der er foreslaaet i Udkastets § 6, hvorefter der skal foretages en Forandring i Bestemmelserne i Forordningen af 10de Juli 1795 § 12, som indeholder Regler for, hvorledes Valget af Forligelsescommissairer i Rjebstæderne skulde foregaae. Naar Sagen sees saaledes i sin Almindelighed, finder jeg, som sagt, Intet imod Lovforslaget at erindre, men naar jeg desuagtet føler mig opfordret til at fremsætte forskellige Grindringer derved, da steer det deels, fordi jeg dog er i Tvivl om, hvorvidt det virkelig alligevel er heldigt at foretage den omhandlede Forandring, og deels og navnlig fordi jeg i Lovudkastet savner forskellige nærmere Bestemmelser. Hvad min nysnævnte Tvivl angaaer, skal jeg tillade mig at anføre, at der, saavidt mig bekendt, hidtil ikke har været ført Klage over den Maade, hvorpaa Forligelsesvæsenet paa Landet er ordnet, ligesaalidt som der, efter hvad jeg har